

Sygn. akt I C 751/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	Eugeniusz Dąbrowski
Protokolant	Katarzyna Milewska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w Łomży

sprawy z powództwa Miasta Ł.

przeciwko C. Z.

o nakazanie sprostowania treści publikacji

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 751/13

Uzasadnienie wyroku z dnia 10 grudnia 2013 r.

Strona powodowa - Miasto Ł. - wniosło o nakazanie pozwanemu C. Z. publikacji na łamach portalu (...), sprostowania o treści: „Zasada terytorialności nie była „widzimisiem” prezydenta, zaleciło ją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w 2010 r.” do tekstu artykułu, który został opublikowany w dniu 11 września 2013 r. na łamach portalu 4lomza.pl. (...) powództwo strona powodowa wyjaśniła, że w dniu 11 września 2013 r. na portalu (...)opublikowany został artykuł p.t.: „Dodatkowe kryterium nie może być „widzimisiem” prezydenta”. Pismem z dnia 12 września 2013 r. oraz za pośrednictwem poczty email redaktor naczelny portalu (...).pl (...), na podstawie art. 31a ustawy prawo prasowe, został wezwany do opublikowania sprostowania. W piśmie tym wezwano pozwanego do opublikowania następującej treści sprostowania: „Zasada terytorialności nie była „widzimisiem” prezydenta, zaleciło ją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w 2010 r.” Pozwany za pośrednictwem poczty email w dniu 13 września 2013 r. odmówił publikacji nadesłanego sprostowania i stwierdził, że: „wskazany przez Panią tytuł artykułu, którego sprostowania się Pani domaga jest zgodny z prawdą”. Zgodnie z art. 33 ust. 3 ustawy prawo prasowe redaktor naczelny odmawiając opublikowania sprostowania obowiązany jest niezwłocznie przekazać wnioskodawcy pisemne zawiadomienie o odmowie i jej przyczynach. Pozwany jako redaktor naczelny miał obowiązek przesłania pisemnej odpowiedzi, a jego odpowiedź z dnia 13 września 2013 r. miała formę elektroniczną i odmowa publikacji sprostowania nie została należycie uzasadniona. Przepisy ustawy prawo prasowe nie uprawniają redaktora naczelnego do odmowy opublikowania sprostowania, z uwagi na uznanie tekstu za prawdziwy, a tekstu sprostowania za nieprawdziwy. Pozwany redaktor naczelny nie mógł odmówić publikacji sprostowania z uwagi na to, że uważał tekst publikacji za prawdziwy. Powód domagając się opublikowania sprostowania, chce przekazać opinii publicznej, a w szczególności mieszkańcom Ł., że organy Miasta Ł. we wszystkich sprawach działają zgodnie z prawem i w jego granicach.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zarzucił, że jego odpowiedź o odmowie publikacji sprostowania została wysłana w formie pisemnej za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz została dołączona przez powoda do wniosku. Art. 33 ust. 3 prawa prasowego, który stanowi o pisemnym zawiadomieniu wnioskodawcy o odmowie publikacji sprostowania, nie zawiera zapisów nakazujących aby ta odmowa musiała nastąpić za pośrednictwem tradycyjnej poczty. Według pozwanego rzetelne informowanie w tym wypadku ma szczególne znaczenie, natomiast artykuł przedstawia wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, który doprowadził do uchylecia bezprawnie wydanej decyzji przez prezydenta Ł. Art. 31a. prawa prasowego mówi, że redaktor naczelny obowiązany jest opublikować „rzeczowe i odnoszące się do faktów sprostowanie nieścisłej lub nieprawdziwej wiadomości” natomiast w artykule nieścisłej czy nieprawdziwej wiadomości nie ma. Według pozwanego prawo przy rozdzielaniu koncesji alkoholowych zostało naruszone, co wykazał Naczelny Sąd Administracyjny wydając wyrok, którego uzasadnienie jest podstawą artykułu. Żądana treść sprostowania: „Zasada terytorialności nie była „widzimisiem” prezydenta, zaleciło ją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w 2010 r.” - to próba zasłonięcia zaleceniami SKO bezprawnych działań podjętych w Urzędzie Miejskim w Ł. i zatwierdzonych decyzją Prezydenta Ł. z 13 lipca 2011 roku. Zatem powodowi nie zależy na prawdziwym i rzetelnym informowaniu społeczeństwa, a jedynie na przekazywaniu takich informacji które będą dobre dla powoda. Publikacja sprostowania, które w odbiorze społecznym jest utożsamiane z zastąpieniem fałszywej, ewentualnie nieścisłej informacją prawdziwą, w tym wypadku całkowicie wypaczałaby sens wskazywanego w artykule wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, ale także przypisane prasie urzeczywistnianie prawa obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej. Na podkreślenie zasługuje także fakt, że wskazany do sprostowania fragment to tytuł artykułu. Tytuł artykułu prasowego ma opisywać treść artykułu i zachęcać do lektury tekstu. Jest on informacyjny i publicystyczny zarazem. Tytuł: „Dodatkowe kryterium nie może być „widzimisiem” prezydenta” jest opinią wysnutą wprost z uzasadnienia wyroku NSA, którego obszernie fragmenty na potwierdzenie tej tezy są w artykule przywoływane natomiast opinie nie podlegają sprostowaniu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

W dniu 11 września 2013 r. na portalu 4lomza.pl, którego redaktorem naczelnym jest pozwany, opublikowany został artykuł p.t.: „Dodatkowe kryterium nie może być „widzimisiem” prezydenta” (wydruk ze strony portalu, k.11). W piśmie z dnia 12 września 2013 r. oraz za pośrednictwem poczty email redaktor naczelny portalu (...) pozwany C. Z., został wezwany na podstawie art. 31 a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. prawo prasowe (Dz. U. nr 5, poz. 24 ze zm.) do opublikowania sprostowania do powyższego artykułu. W piśmie tym wskazano, że tytuł artykułu z dnia 11 września 2013 r. p.t.: „Dodatkowe kryterium nie może być „widzimisiem” prezydenta” jest nieprawdziwym, wprowadzającym w błąd stwierdzeniem i wezwano pozwanego jako redaktora naczelnego do opublikowania sprostowania następującej treści: „Zasada terytorialności nie była „widzimisiem” prezydenta, zaleciło ją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w 2010 r.” (k.8- k.10). Pismo to zostało doręczone pozwanemu przez pracownika Urzędu Miejskiego w Ł. i odebrane przez pozwanego osobiście w dniu 12 września 2013 r. (k.9). Pozwany za pośrednictwem poczty email w dniu 13 września 2013 r. odmówił publikacji nadesłanego sprostowania uzasadniając, że tytuł artykułu, którego sprostowania domagała się rzeczniczka prasowa Prezydenta Miasta Ł. jest zgodny z prawdą (k.10).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie kopii dokumentów (k.8 -k.11) oraz na podstawie wyjaśnień stron.

Zgodnie z art. 31a. ust.4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. prawo prasowe (Dz. U. nr 5, poz. 24 ze zm.) sprostowanie powinno zawierać podpis wnioskodawcy, jego imię i nazwisko lub nazwę oraz adres korespondencyjny. Nie jest spornym pomiędzy stronami, że pismo z dnia 12 września 2013 r. z wnioskiem o sprostowanie podpisała rzeczniczka prasowa Prezydenta Miasta Ł. A. S. natomiast pisma tego nie podpisał Prezydent Miasta Ł. lub członek zarządu uprawniony do reprezentowania strony powodowej jako wnioskodawcy w rozumieniu art. 31a. ust.4 powołanej wyżej ustawy (wyjaśnienia stron na rozprawie, k.21 verte). Prawo do żądania opublikowania sprostowania służy w szczególności tym osobom prawnym lub innym jednostkom organizacyjnym, które są taką publikacją bezpośrednio zainteresowane, ponieważ właśnie ich dotyczy nieprawdziwa lub nieścisła wiadomość zawarta w materiale prasowym. Wymóg podpisu wnioskodawcy stanowi warunek formalny publikacji sprostowania (Ewa

Ferenc-Szydelko, Komentarz do art. 31a. ust.4 ustawy prawo prasowe zamieszczony w Lex). Wobec tego, że pismo z dnia 12 września 2013 r. zawierające wniosek o sprostowanie nie zostało podpisane przez zainteresowanego wnioskodawcę (osoby uprawnione do reprezentowania strony powodowej jako wnioskodawcy) pozwany jako redaktor naczelny miał nie tylko prawo ale i obowiązek odmówić opublikowania sprostowania na podstawie art. 33 ust.1 pkt. 2) i 3) powołanej wyżej ustawy prawo prasowe.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 52 powołanej wyżej ustawy prawo prasowe w zw. z art. 39 tej ustawy orzeczono jak w sentencji.